

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΕΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως 20 Δεκεμβρίου 1954
Ἔτος Θ'. Ἀριθ.—197 — Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σολωμοῦ 25 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Κληρικῶν καὶ Θεολόγων

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Ἡ ΦΑΤΝΗ ΠΑΤΡΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐπιζητεῖ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν γῆν αὐτὴν εἶναι ἡ Ἀγάπη. Τὴν ἀγάπην ὄχι ὡς τετριμμένον καὶ ἐξανειμιζόμενον συναίσθημα· τὴν ἀγάπην ὄχι ὡς ἐπιφανειακὴν καὶ εὐθραυστον σχέσιν· τὴν ἀγάπην ὄχι ὡς ἕναν κοσμικὸν καὶ ἀποστεωμένον τύπον· ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ὡς κατανόησιν, ὡς συμπόνοια, ὡς ἐπείκειαν, ὡς ἠθικὴν δύναμιν βαστάζουσαν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, ὡς δικαιοσύνην. Αὐτὴν τὴν ἀγάπην ἐπιζητεῖ ὁ ἄνθρωπος, μὲ τὸ ζωογόνον βάθος καὶ τὸ ἡλιόλουστον ὕψος. Αὐτὴν τὴν Ἀγάπην, τὴν ὅποیان ἐνσαρκώνει ὁ πῦρ τῆς παραβολῆς τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, ὅστις εἶχε τὴν δύναμιν νὰ περιποιηθῇ καὶ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀπαισίας καὶ χαινούσας πληγὰς.

Αὐτὴν ὅμως τὴν ἀγάπην, τὴν ὅποیان διακαῶς νοσταλγεῖ δὲν τὴν εὐρίσκει!!! Βαθὺς γνώσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀσταθείας καὶ ἐπιπολαιότητος ὁ προφητὰν Δαυὶδ ἀρνεῖται τὴν εὐκρίνειαν τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ ἀναφωνεῖ μὲ μίαν πικρίαν: «ἐγὼ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης». Οἱ ἄνθρωποι ὑπολογίζουν, κατευθύνονται ἀπὸ συμφέροντα, ἀπατοῦν, λησμονοῦν, ἀρνοῦνται τὰς εὐεργεσίας, δολοφονοῦν, δὲν ἀνέχονται τὰς ἀδυναμίας τῶν συνανθρώπων των, κουράζονται ἀπὸ τὰς ἠθικὰς τῶν ἀτελείας, βδελύσσονται τὰς πληγὰς τῶν· οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀγαποῦν, ἡ ἀγάπη των δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοὺς προσφιλεῖς τὰς διαφόρους συμφορὰς καὶ νὰ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἀγάπη ὁμοιάζει μὲ τὸ τεχνητὸν ἄνθος. Ὁμοιάζει κατὰ τὸν χρωματισμόν, τὸ μέγεθος, τὰς ἀναλογίας τοῦ στελέχους, μὲ τὸ φυσικὸν ἄνθος· δὲν ἀναδίδει ὅμως τὸ ἄρω-

μα τοῦ φυσικοῦ ἄνθους, διότι δὲν ἔχει ρίζας μέσα εἰς τὸ ζωογόνον ἔδαφος.

Τὴν Ἀγάπην ὅμως, τὴν ὅποیان δὲν ἀνευρίσκει μεταξὺ τῶν συνανθρώπων του ὁ ἄνθρωπος, τοῦ τὴν παρέχει μεγαλοψύχως ὁ Θεός. Ὁ Θεὸς μόνον ἀγαπᾷ καὶ τοῦ Θεοῦ ἡ Ἀγάπη καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ καὶ τοῦ χαρίζει τὴν ἀπολύτρωσιν. Ἔργον τῆς Ἀγάπης Αὐτῆς, ἥτις βλοστάνει, εἰς τὴν θείαν καρδίαν καὶ ἀναδίδει τὸ μεθυστικὸν τῆς ἄρωμα εἰς ὅλον τὸ Σύμπαν, ζωογονοῦσα, ἐκτρέφουσα καὶ προστατεύουσα τὰ πλάσματά Της, εἶναι καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτῆρος, ὡς ἱστορικὸν γεγονός ἐνεπνεύσθη ὑπὸ τῆς Πανσοφίας τοῦ Θεοῦ, ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς Παντοδυναμίας Αὐτοῦ καὶ ἀποτελεῖ θρίαμβον τῆς Ἀγάπης Του. Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν του ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ἀναφωνεῖ: «Οὕτω γὰρ ἠγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν Αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε».

Διὰ τὸν εὐσεβεῖ παρατηρητὴν, δι' ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἐπιζητεῖ νὰ κατανοήσῃ τὴν οὐσίαν τοῦ γεγονότος καὶ δι' αὐτὸ δὲν παραμένει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν καὶ ὕλικήν αὐτοῦ μορφήν, ἀλλ' ὑπεισέρχεται εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ καὶ ἀνιχνεύει τὴν πνευματικὴν πλοκὴν αὐτοῦ, ὁ τὸπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπραγματοποιήθη τὸ ἐξαιρετικὸν καὶ κοσμοσωτήριον αὐτὸ γεγονός ἀποκαλύπτει ὅλο τὸ εὐράνιον μεγαλεῖον τῆς νοσταλγικῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν Ἄνθρωπον.

Ποῖος ὑπῆρξε ὁ τόπος αὐτὸς τῆς εὐλογίας; Ἡ Φάτνη!! Ἡ Φάτνη θέμα ποιητικῆς ἐμπνεύσεως, καλλιτεχνίας, ὕμνων. Ἡ Φάτνη ἀφορμὴ εὐσεβῶν στοχασμῶν, δι' ὅσους ἀναζητοῦν εἰς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις, πνευματικὰς ἀναλογίας· εἰς ὅσους ἔχουν τὴν διάθεσιν διὰ τῶν

ἤχων τῆς Μουσικῆς, νὰ ἀκροασθοῦν τῶν ψιθύρων τῆς καρδίας τοῦ Συνθέτου ἢ εἰς τὸν πίνακα τοῦ Ζωγράφου νὰ μελετήσουν τὴν ψυχὴν τοῦ Δημιουργοῦ.

Τί μᾶς θυμίζει ἡ Φάτνη; Μᾶς θυμίζει ἀκαθαρσίας, ζῶα, ἀταξίαν, μελαγχολικὸν σκότος, ἀράχνας. Μὴ ἀναζητήσετε εἰς τὴν Φάτνην, τὸν Σταυλὸν, πολυτελεῖ ἐπιπλά, βασιλικὴν ἄνθει, πλημύραν φωτός, ἀριστοκρατικὴν καθαριότητα!

Ἡ Φάτνη ἀποτελεῖ τὴν εὐτελεστέραν περιοχὴν ἀνθρωπίνης διαβιώσεως. Διερωτᾶται ὁ Θεόπνευστος ὁμνωδός. «Τί γὰρ εὐτελέστερον Σπηλαίου;» Αὕτῃ λοιπὸν ἡ εὐτελεῖς περιοχὴ, ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, ὡς πρῶτος σταθμὸς τῆς σωτηριώδους πορείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς! Αὐτὸ τὸ σπήλαιον ἐξέλεξε ὁ Σωτὴρ ὡς ἀνάκτορον τῆς παρουσίας του μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Διατί; Συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ, ἄκρα ταπεινώσις, συγκινητικὴ ἀπλότης, Ἀγία ἀφάνεια. Ἰδοὺ τὰ ἐλατήρια τοῦ Οὐρανοῦ Διαβήματος! Καὶ κάτι ἄλλο ὅμως!

Σκοπὸς τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἦτο νὰ ἡγεμονεύῃ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν νὰ στήσῃ τὸν Θρόνον τῆς Ἀγάπης Του εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἄλλ' αὕτῃ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία εἶχε μεταβληθῇ ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας εἰς μίαν πενιχρὰν καὶ εὐτελεστάτην φάτνην. Τὰ πάθη, αἱ ποταπαὶ σκέψεις, αἱ διεφθαρμέναι παραστώσεις κατέστρεψαν τὴν ἀρχικὴν εὐγένειαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ κατέστησαν τὸν «κατ' εἰκόνα Θεοῦ» ἄνθρωπον, κτῆνος. Αὐτὸ ὅμως τὸ κτῆνος, ποὺ διετῆρει εἰς τὰ βάθη τῆς διαφθορᾶς του μίαν ἀκτίνα θεοῦ μεγαλείου, αὐτὴν τὴν ἀθλίαν φάτνην, ποὺ ἐμπεριέκλειε τὴν δυνατότητα μιᾶς ζωῆς, αὐτὰ ἡγάπησε ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης διότι ἦσαν δημιουργήματά του, ὑποκλαπέντα ἀπὸ τὸν Διάβολον.

Ἡ Φάτνη λοιπὸν, ὁ ρεαλιστικὸς αὐτὸς συμβολισμὸς τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος, ἀντικείμενον τῆς μεγαλειοδεστέρας θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ φάτνη ὡς φάτνη δὲν ζητεῖ νὰ εἶναι τίποτε περισσότερον ἀπὸ φάτνην. Καὶ ἡ ἀπροσχημάτιστος αὕτῃ τοποθέτησις τῆς μέσα εἰς τὸ σύστημα τῶν ἀνθρωπίνων ἀξιών κατακτὰ τὴν σωτήριον ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Τί περισσότερον ἀπὸ φάτνην ὑπῆρξε ἡ καρδία τοῦ Ληστοῦ; καὶ ὅμως ἤκουσε τὸ «μετ' ἐμοῦ σήμερον ἔσει ἐν τῷ Παραδείσῳ». Κατὰ τί εὐπρεπεστέρα τῆς φάτνης ὑπῆρξε ἡ καρδία τῆς πόρνῆς; Καὶ ὅμως αὕτῃ ἐξυμνήθη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Ἀγάπης, τὸν Χριστόν!

Ὡ! ἀγαπητὲ ἀναγνώστα νοσταλγεῖς ἀγάπην, τρυφεράν, σῶζουσαν, συγχωροῦσαν; Ζητεῖς κατανόησιν, στοργήν, παρηγορίαν; Ἰδοὺ ὅλα αὐτὰ ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ! Ὅλα αὐτὰ δύνανται νὰ κατοικήσουν μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου. Μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου δύναται νὰ στήσῃ τὸν θρόνον τοῦ ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης. Ἀρκεῖ ἡ καρδία σου νὰ

ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Ἐπισκέπτου, τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης μὲ ὅλην τὴν εἰλικρινῆ ἀθλιότητα, ποὺ τὴν χαρακτηρίζει. Δὲν ἀπαιτᾶται τὴν ρυπαρότητα· μισεῖ ὅμως τὴν ὑποκρισίαν. Ἀγαπητὲ ἀναγνώστα ἡ κατανόησις τοῦ μυστηρίου τῆς φάτνης θὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, διότι ἡ Φάτνη εἶναι ἡ Πατρίς τῆς ἀγάπης.

ΑΚΟΙΜΗΤΟΙ Εἰς ΤΑΣ ΕΠΙΛΕΞΙΣ

ΑΝΤΑΞΙΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 6 Δεκεμβρίου 1954.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα διὰ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Παραρτήματος Θεσσαλονίκης ἦτο μία, ἀπὸ ἐκείνας, παρομοίας τῶν ὁποίων ἔχει πολλὰς νὰ ἐπιδείξῃ τὸ παράδειγμα. Ἀργὰ τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου ἐδόθη ἐντολὴ νὰ μὴ λειτουργήσῃ ἡ Ἐκκλησία σήμερα, ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου. Τὸ ἀνρόπτον αὐτὸ εἶχεν ὡς ἄμεσον συνέπειαν νὰ μὴ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἀδελφοί. Αὐτὸ ὅμως ἦτο μία καλὴ συνέπεια. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι δὲν λύουν βεβαίως τὸ πρόβλημά μας, δημιουργοῦν ὅμως τὰς προϋποθέσεις, διὰ νὰ συντελεσθῇ καὶ καλλίτερον, ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ περιμένομεν. Ἔτσι λοιπὸν καὶ σήμερα εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. Δὲν ἔγινε μὲν λειτουργία, ἀλλὰ συνετελέσθη, ἀπὸ ἀπόψεως ἐκδηλώσεως πίστεως καὶ γενναίων συναισθημάτων καὶ καλλιτερον, δημιουργικώτερον.

Ἀπὸ πολὺ πρὶν ἤρχισεν ἡ ὁμαδικὴ προσέλευσις τῶν ἀδελφῶν. Εἰς τὴν εἴσοδον ὅμως τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἐδίδετο ἡ πληροφορία, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ ὁ Ἱερεὺς καὶ ἔτσι θὰ γίνῃ μόνον Ἀκολουθία. Ἡ εἴδησις αὕτῃ ἦταν παγετὴ, ὅπως τὸ Μακεδονικὸ ψῦχος τοῦ Δεκεμβρίου. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τοὺς χριστιανούς καθόλου. Ἡ Ἐκκλησία, μεγάλη εἰς χωρητικότητα δὲν ἄργησε νὰ γεμίσῃ, καὶ μάλιστα ἀσφικτικά. Ἡ ἀκολουθία συνεχίζει τὸν ρυθμὸ τῆς, ἐνῶ εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων εἶναι καταφανὴς ἡ συγκίνησις διὰ τὸ «μητρικὸν» πρᾶγμα, ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνει τὸ Κράτος, νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν θείαν λειτουργίαν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ, τὸ νὰ γίνεταί δηλαδὴ τὸ Κράτος, μὲ τὰ ἐκτελεστικά του ὄργανα, ὑποχείριον τὸσον ἀσυνειδήτων Κληρικῶν, εἶναι τὸσον ὀδυνηρὸν, ὥστε ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῇ κανεὶς εἶναι λίγο. Ἡ στέρησις ὅμως Ἱερέως εἶναι φαινόμενον τὸσον σύνθηες, ὥστε ἔχει γίνεαι σχεδὸν συνήθεια.

Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν, ὥστε νὰ γράφω καὶ ἐδῶ τὰς ἐντυπώσεις μου, εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ἐτελείωσε ἡ ἱερὰ ἀκολουθία καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐγέμισαν τὸν περίεξ τοῦ Ἱερ. Ναοῦ χῶρον. Ἕνας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ μακριὰ καὶ δὲν γνωρίζει πρόσωπα καὶ πράγματα τοπικά, ὅλα τὰ βλέπει σὰν μία γενικότητα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλαι αἱ ἐκδηλώσεις δι' αὐτὸν εἶναι ἓνα πρόσωπον καὶ μία ἐκδηλώσις. Ἔτσι λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Θεσσαλονίκης ἦσαν, δι' ἐμέ, ἓνας ἄνθρωπος, μὲ ἓνα ἐπίσης πρόβλημα: νὰ λατρεύω τὸν Θεόν μου, ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀφοῦ μάλιστα, ὅχι μόνον δὲν βλέπω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐμμονῆς μου προσυλλάττω ἀπὸ

τὴν διάβρωσιν τοῦ χρόνου καὶ τῶν ρευμάτων, θησαυροὺς αἰώνων. Ἔτσι λοιπὸν περισσότερα ἀπὸ τὰ τριακόσια ἄτομα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἄρχισαν ζωηρὰ τὰς συζητήσεις διὰ τὴν νέαν ἀπαγόρευσιν. Δι' ἡμισίαν ὥραν ὁ Ἱερός Ναὸς τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης εἶχε μεταβληθῇ εἰς « σφύρα καὶ ἄκμονα » διὰ τῶν ὁποίων ἐσφυρηλατήθησαν καὶ ἐχαλιβδώθησαν αἱ φυλαὶ τῶν ἀδελφῶν, διὰ νὰ διεξάγουν ἔτσι χωρὶς δυσταγμοὺς μία νέαν περίοδον ἀγώνων πρᾶγμα πού, μολονότι τὸ ἀπευχόμεθα, ἐν τούτοις ἡ πείρα διδάσκει, ὅτι δὲν ἀποκλείεται. Ἀπὸ τὰ στόματάτα δλων ἐβγαίνει μία φωνή, ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὴν ἰδέαν μας, ὅσα μέσα καὶ ἂν χρησιμοποιήσουν οἱ ἀντίπαλοι. Ἰδιαίτερον ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμαν νέοι καὶ νέοι ἐπιστήμονες, φοιτηταὶ καὶ ποιητρίαι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ κύρος τῶν ἐμπυχόντων ἀφάνταστα τὸ σύνολον τῶν ἀδελφῶν.

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητος. Ἦταν μία ἀπὸ τὰς σπανίας περιπτώσεις, πού ἔτυχε νὰ ἴδω τόσον φανερά καὶ συγκεκριμένα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀληθινῆς καὶ ζωντανῆς Πίστεως.

I. N. K.

Η ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΑ ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ ΒΑΘΡΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Παραθέτομεν τὸ ἔννατον ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἀποστολῆς λέξεως ἡμῖν συνεργασίας ὑπὸ τοῦ κ. Ἀθαν. Γεροσταθοπούλου. Κεφάλ. Θ'. (Μ. Βασιλείου).

« Περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Παραδείσου. »

« Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἑδέμ· κατὰ ἀνατολὰς, καὶ ἔθεσεν ἐκεῖ τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἔπλασε ». Νοήσωμεν τοίνυν ἀκριστοί, ἀξίαν θεοῦ φυτείαν καὶ παράδεισον πρέποντα τῇ φιλοκαλίᾳ τοιοῦτου καὶ τηλικούτου Δημιουργοῦ. Ἐν μὲν τοῖς κατόπιν εἰρηται· « Βλαστησάτω ἡ γῆ βοτάνην χόρτου καὶ ξύλον κάρπion, σπείρον σπέρμα, ποιῶν καρπὸν » καὶ ἐγένετο οὕτως. Ἐνταῦθα δὲ πάλιν λέγει, « Καὶ ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς παράδεισον ἐν Ἑδέμ ». Εἰ ἀπὸ τῶν κοινῶν ξύλων ἐνέσπελυστο ὁ Παράδεισος, εἶχεν ἂν τὴν ἰδίαν σύστασιν, ἀπὸ τῆς πρώτης γενέσεως τῶν φυτῶν, καὶ οὐκ ἔδειτο ἐξαιρέτου φυτείας τοῦ Θεοῦ, τὰ ἐν αὐτῷ ὕψτερον ἀναφύοντα δένδρα.

Νῦν δέ, ὅτε ἔτετα, πολὺ διαφορώτατα καὶ τῷ εἶδει καὶ τῇ γεύσει τῶν προαναδοθέντων αὐτομάτως ἐκ τῆς γῆς, τὰ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὕστερον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ φιλοτεχνήοντα παντοῖα γένη τῶν φυτῶν καθιεστήκει, καὶ ἀπ' αὐτῆς δηλοποιεῖται τῆς Γραφῆς.

« Καὶ ἐξανέστειλε γάρ, φησὶν, ὁ Θεός, ἐκ τῆς γῆς, πᾶν ξύλον εἰς ὅρασιν ὄρατον καὶ καλὸν εἰς βρώσιν ». Ὡς περὶ γὰρ τὸν ἄνθρωπον, ἐξαιρέτου τῆς πλάσεως, παρὰ τὰ λοιπὰ ζῶα ἠξίωσεν, οὕτω καὶ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς ἔργον ἐποίησε· τόπον ἐπιλεξάμενος ἐπιτήδειον, ὑπερφέροντα τῆς ὅλης κτίσεως, καὶ διὰ τὸ ὕψος ἀνεπισκόπητον θαυμαστὸν τῷ κάλλει, ἀσφαλεῖ

τῇ θέσει, λαμπρὸν τῇ κατὰ πάντων ὑπεροχῇ, καὶ τὸ καταλάμπεσθαι, πάσαις ταῖς τῶν ἀστέρων ἀνατολαῖς, ἀέρι διανγεστάτῳ περιεχόμενον, καὶ τῶν ὥρων εὐκρασίαν ἡδίστην τε ἁμαί· καὶ βελτίστην ἔχοντα. Ἐκεῖ οὖν ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς τὸν Παράδεισον, ὅπου οὐκ ἀνέμων βία, οὐκ ἀμετρία ὥρων, οὐ χάλαια, οὐ πρησιτῆρες, οὐ λαίλαπες, οὐ σκηπτοὶ οὐ χειμερινὴ πῆξις, οὐ θερινὴ πύρσις, οὐ φθινοπωρινὴ ξηρότης, ἀλλ' εὐκρατος καὶ εἰρηνικὴ συμμετρία τῶν ὥρων, ἐκάστης τῷ ἰδίῳ κάλλει κεκοσμημένης, μὴ ἐπιβουλευομένης παρὰ τῆς γείτονος. Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἡρινοῖς ἄνθεσι θέρος προτρέχον, τυχὸν τοῦ ἰδίου καιροῦ ἐλυμαίνετο· οὔτε πάλιν θερινοὶ καὶ μετοπωρινοὶ καρποί, τῇ τοῦ ἀέρος ἀταξίᾳ πολλὰς καταφλεχθέντες, ἐρυτσκοντο καὶ ἀπόλωντο. Πᾶσαι δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, εὐτάκτως αἱ ὥραι περιεχόμενον ἀλλήλαις, ὁμαλῶς καὶ ἀλύπως συμπλεκόμεναι καὶ συνδόμεναι, καὶ παρ' ἑαυτῆς ἐκάστη, κατὰ τὸν ἴδιον καιρὸν δωροφοροῦσα, ἐξαίρετα καὶ ἀνεπαβούλευτα.

Καὶ ἡ γῆ δὲ ἐκείνῃ πῶν καὶ μαλακῇ, καὶ ὅλως ρέουσα μέλι καὶ γάλα, καὶ πρὸς πᾶσαν καρπογονίαν ἐπιτηδεία· ὕδασι γονιμωτάτοις κατάρρutos· περικαλῇ καὶ ἡδὲ τὰ ὕδατα, καὶ σφόδρα λεπτά καὶ διαφανῆ, πολὺ μὲν ἐξ' ὕψους ἔχοντα τὸ τερπνόν· πλέον δὲ τοῦ τερπνοῦ τὸ ὠφέλιμον παρεχόμενα.

Ποῖος λόγος παραστήσει τῆς ἡδονῆς ἐκείνης τὸ ὑπερβάλλον; Ἐὰν γὰρ συγκρίνῃ τις τοῖς ὡδε τὰ ἐκεῖ, καθυβρίζει μᾶλλον τῇ παραθέσει, ἢ τινά σοι ἐνέργειαι, ἐκ τῆς εἰκόνης παρίστησιν, ἀποπτάσης πολὺ τῆς εἰκόνης, πρὸς τοῦ πρωτοτύπου ἀλήθειαν. Πάντα τέλεια, πάντα ὄριμα, οὐ κατὰ μικρὸν αὐξηθέντα, (οὐ γὰρ ἀπὸ ἀνθους ἐπὶ τὴν ἀμὴν τῷ χρόνῳ προέρχεται), ἀλλ' αὐτόθεν μετὰ τῆς οἰκείας ἀκμῆς ἐκφύοντα, καὶ ἀποτελέσματα φύσεως, οὐκ ἀνθρωπίνης ἐπιχειρήσεως.

41 7. « Ἄρα σὲ εὐφρανα τῇ διηγῇ τῶν τοῦ παραδείσου τερπνῶν, ἢ πλέον σε ἐλύπησα τῇ τῶν φθαρτῶν παραθέσει; Πάντως γὰρ σου ἡ διάνοια, ὕψηλά καὶ υπερκόσμου φρονούσα, οἷα δὲ τὸ πολίτευμα ἔχουσα ἐν οὐρανοῖς καὶ πρὸς τὴν ἀνω ἀξίαν ἀφορώσα, τὰ τῆς ἐπαγγελίας ἐνενοεί καὶ περισκόπει ἀκούσασθαι σοί τι τῶν ἐπηγγελμένων ἡμῖν ἀγαθῶν. « Ἄ οὔτε ὀφθαλμῶς εἶδεν, οὔτε οὖς ἤκουσεν, οὔτε ἐπὶ καρδίᾳ ἀνθρώπου ἀνέβη ».

Ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι ἐκ τῶν ὀλίγων παρατεθέντων ἐδαφίων περὶ Παραδείσου, (διότι ὅλα εἶναι 12), θὰ ἐσχηματίσασιν ἀμυδρὰν ἰδέαν τοῦ πραγματικοῦ κάλλους τούτου, ὅτι θὰ κατελήφθητε ὑπὸ ἱερᾶς συγκινήσεως καὶ δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχαριστίας θὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸν ὑπεράγαθον καὶ φιλόανθρωπον Κύριον τῆς δόξης καὶ δότηρα πάντων τῶν ἀγαθῶν, ἐπιγεῖων καὶ ἐπουρανίων.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ τεχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Πανιερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον

Γ.Θ.Χ. κ. Χρυσοστόμον

Σολομοῦ 25— Ἀθήνας

ΟΠΩΣ ΤΑΣ ΗΘΕΑΝΘΗ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.....

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

.....Καὶ τὰς διετύπωσε ἡ Χρυσίζουσα γλῶσσα Ἰου

ᾠρισμένα γεγονότα ἀπὸ τὴν Γέννησιν τοῦ Σω-
τῆρος δὲν εἶναι μόνον ἐκκλησιαστικά, ἀλλὰ καὶ μεστὰ
θεῶν διδαγμάτων καὶ ἀποκαλυπτικά θεῶν ἐννοιῶν
καὶ σχεδίων. Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων, ὁ Ἄσθερ
ποῦ τοὺς ὠδήγησε, ἡ φυγὴ εἰς Αἴγυπτον, ἡ σφαγὴ
τῶν νηπίων, ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν δραματικά ἐπει-
σόδια τοῦ πρώτου μέρους, τῆς εἰσαγωγῆς τρόπον
τινὰ εἰς τὸ μεγάλο γεγονός τῆς Ἑνσάρκου Οἰκονο-
μίας. Θὰ μεταφέρωμεν εἰς τὴν στήλην αὐτὴν τοὺς
εὐσεβεῖς καὶ ἁγίους στοχασμοὺς ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω
θεμάτων, τῆς μακαρίας καὶ ὑψιπετοῦς καρδίας τοῦ
λαμπροτέρου κοσμήματος τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἰω-
άννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ ὁδηγὸς Ἄσθερ τῶν Μάγων

«Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστιν ἄσθερ τις, ταύτην βαδί-
ζων τὴν ὁδόν. Ἀλλὰ κἂν ἥλιον εἴπης, κἂν σελήνην,
κἂν τοὺς ἄλλους ἅπαντας ἀστέρας, ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ
δύσιν ὁρῶμεν χωροῦντας· οὗτος (δηλ. ὁ ἄσθερ τῶν
μάγων) ἀπὸ ἀρκτου πρὸς μεσημβρίαν ἐφέρετο· οὕτω
γὰρ ἡ Παλαιστίνη πρὸς τὴν Περσίδα κεῖται. Δεύτε-
ρον, καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ τοῦτο ἔστιν ἰδεῖν. Οὐ γὰρ
ἐν νυκτὶ φαίνεται, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ μέση, ἡλίον λάμ-
ποντος, ὅπερ οὐκ ἔστι δυνάμειος ἀστέρος, ἀλλ' οὐδὲ
σελήνης· ἡ γὰρ τοσοῦτον πάντων ὑπερέχουσα, τῆς
ἀκτίνος φανείσης τῆς ἡλιακῆς, κρύπτεται εὐθέως
καὶ ἀφανίζεται. Οὗτος δὲ τῇ τῆς οἰκείας λαμπρότη-
τος ὑπερβολῇ καὶ τὰς ἀκτίνας ἐνίκησε τὰς ἡλιακάς,
φανότερος ἐκείνων φανείς, καὶ ἐν τοσοῦτω φωτὶ
μεῖζον λάμπας. Τρίτον, ἀπὸ τοῦ φαίνεσθαι καὶ πάλ-
ιν κρύπτεσθαι. Τὴν μὲν γὰρ ἕως Παλαιστίνης ὁδὸν
ἐφαίνετο χειραγωγῶν... τέταρτον, ἀπὸ τοῦ τρόπου
τῆς δειξέως τοῦτο ἂν τις καταμάθοι σαφῶς. Οὐ γὰρ
ἄνω μένων τὸν τόπον ἐδείκνυ· ἀλλὰ κάτω κατα-
βάς, τοῦτο ἐποίει.

ὁρᾷς δι' ὅσων δεικνύεται οὐ τῶν πολλῶν εἰς ὧν οὐ-
τος ὁ ἄσθερ, οὐδὲ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἔξω γε-
νέσεως δεικνύει ἑαυτόν; Καὶ τίνας ἔνεκεν ἐφάνη;
Ὅστε καθικέσθαι τῆς Ἰουδαίων ἀναισθησίας, καὶ
πάσαν αὐτοῖς ἀποκλείσαι ἀπολογίας ἀφορμὴν ἀγνω-
μονοῦσιν».

Ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων

«Ἄξιον δὲ κἀκεῖνο ζητῆσαι, πόθεν εἰς τοιαύτην
ἦλθον ἐννοίαν, καὶ τίς αὐτοὺς εἰς τοῦτο διήγειρεν.
Οὐ γὰρ δὴ τοῦ ἀστέρος ἐμοὶ δοκεῖ τὸ ἔργον εἶναι
μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὴν ψυχὴν αὐτῶν
κινήσαντος· ὅπερ καὶ ἐπὶ Κύρου πεποίηκε, παρα-
σκευάσας αὐτὸν ἀφείναι τοὺς Ἰουδαίους... Καὶ τί-
νος ἔνεκεν μὴ πᾶσι τοῖς μάγοις τοῦτο, φησὶν, ἀπε-
κάλυψεν; Ὅτι οὐδὲ πάντες πιστεύειν ἔμελλον, ἀλλ'
οὗτοι τῶν ἄλλων ἦσαν ἐπιτηδεότεροι· ἐπεὶ καὶ μυ-
ρία ἔθνη ἀπώλοντο; καὶ Νινευίταις ὁ προφήτης ἐ-
πέμπετο μόνοις, καὶ δύο ἦσαν ληστὰς ἐν τῷ σταυρῷ,

καὶ ὁ εἰς διεσώθη μόνος. Ὅρα γοῦν τούτων τὴν
ἀρετὴν, οὐκ ἀφ' ὧν ἦλθον, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν παρ-
ρησιάζονται... Ὅθεν ἔμοι γε δοκοῦσιν οὗτοι καὶ
οἱκοὶ διδάσκαλοι γενέσθαι τῶν ἐγχωρίων».

Ἡ φυγὴ εἰς Αἴγυπτον

«... Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ἑτερον ἐντεῦ-
θεν παιδεύομεθα, οὐ μικρὸν εἰς φιλοσοφίαν ἡμῖν
συντεῖνον. Ποῖον δὲ τοῦτο; Τὸ ἐκ προοιμίων πει-
ρασμοὺς προσδοκᾶν καὶ ἐπιβουλὰς. Ὅρα γοῦν ἀπὸ
τῶν σπαργάνων εὐθέως τοῦτο γινόμενον. Καὶ γάρ,
τεχθέντος αὐτοῦ, καὶ τύραννος μαίνεται, καὶ φυγὴ
καὶ μετὰστασις γίνεται πρὸς τὴν ὑπερορίαν, καί, οὐ-
δὲν ἀδικήσασα ἡ μήτηρ, εἰς τὴν τῶν βαρβάρων
φυγαδεύεται χώραν· ἵνα σὺ ταῦτα ἀκούων, ὅταν
καταβιῶθῃς διακονήσασθαι τινι πνευματικῷ πρά-
γματι, εἴτα ἴδῃς σαυτὸν πάσχοντα τὰ ἀνήμεστα καὶ
μυρίους ὑπομένοντα κινδύνους, μὴ διαταραχθῇς, μη-
δὲ εἴπῃς· «τίποτε τοῦτό ἐστι; καὶ μὴ στεφανοῦσθαι
με ἔδει καὶ ἀνακηρύττεσθαι, καὶ λαμπρὸν εἶναι
καὶ περιφανῆ, πρόσταγμα πληροῦντα δεσποτικόν,»
ἀλλ' ἔχων τοῦτο τὸ ὑπόδειγμα, φέρῃς πάντα γεν-
ναίως, εἰδὼς ὅτι μάλιστα αὕτη τῶν πνευματικῶν ἡ
ἀκολουθία ἐστί, τὸ πανταχοῦ πειρασμοὺς συγκεκλη-
ρωμένους ἔχειν. Ὅρα γοῦν οὐκ ἐπὶ τῆς μητρὸς καὶ
τοῦ παιδίου τοῦτο γινόμενον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τῶν βαρβάρων ἐκείνων. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι λάθρα ἀ-
ναχωροῦσιν ἐν τάξει φυγάδων· καὶ αὕτη πάλιν, οὐ-
δέποτε τὴν οἰκίαν ὑπερβάσας, μακρὰν οὕτω ταλαι-
πωρίας ὁδὸν ὑπομένειν κελεύεται διὰ τὸν θαυμα-
στὸν τοῦτον τόκον καὶ τὰς πνευματικὰς ὠδύνας».

Εἰς τὴν σφαγὴν τῶν νηπίων

«Τίνας γὰρ ἔνεκεν ἐθυμώθης, ὦ Ἡρώδη, παρὰ
τῶν μάγων ἐμπαιχθεὶς; Οὐκ ἔγνων ὅτι θεῖος ὁ τό-
κος ἦν; Οὐ σὺ τοὺς ἀρχιερεῖς ἐκάλεσας; Οὐ σὺ
τοὺς γραμματεῖς συνήγαγες; Οὐκὶ κληθέντες ἐκεῖ-
νοι καὶ τὸν προφήτην μεθ' ἑαυτῶν εἰς τὸ σὸν εἰ-
σήγαγον δικαστήριον, ταῦτα ἄνωθεν προαναφα-
νοῦντα; Οὐκ εἶδες τὰ παλαιὰ τοῖς νέοις συμφω-
νοῦντα; Οὐκ ἤκουσας ὅτι καὶ ἄσθερ τούτοις διηκο-
νίσαιτο; Οὐκ ἠδέσθης τῶν βαρβάρων τὴν σπυδὴν;
Οὐκ ἐθαύμασας αὐτῶν τὴν παρρησίαν; Οὐκ ἔφρι-
ξας τοῦ προφήτου τὴν ἀλήθειαν; Οὐκ ἐνενόησας
ἀπὸ τῶν προτέρων καὶ τὰ ἔσχατα; Τίνας ἔνεκεν
οὐκ ἐλογίσω κατὰ σφαιρὸν ἐκ τούτων ἀπάντων, ὅτι
οὐ τῆς ἀπάτης τῶν μάγων ἦν τὸ γινόμενον, ἀλλὰ
θεῖας δυνάμεως, πάντα πρὸς τὸ δέον οἰκονομούσης;
Εἰ δὲ καὶ ἠπατήθης παρὰ τῶν μάγων, τί πρὸς τὰ
παιδιά, τὰ οὐδὲν ἠδικηκότα;

Ναὶ φησὶν· ἀλλὰ τὸν μὲν Ἡρώδην καλῶς ἀπεστέ-
ρησας τῆς ἀπολογίας, καὶ μισαφρόνουν ἔδειξας· οὐδέπω
δὲ τὸν περὶ τῆς ἀδικίας τῶν γεγενημένων ἔλυσας
λόγον. Εἰ γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἀδίκως ἐπράττε, τίνας
ἔνεκεν ὁ Θεὸς συνεχώρησε; Τί οὖν ἂν εἴποιμεν πρὸς

τοῦτο;... Ὅτι οἱ μὲν ἀδικοῦντες πολλοί, ὁ δὲ ἀδικούμενος οὐδὲ εἷς. Ὅπερ γὰρ ἂν πάθωμεν ἀδίκως παρ' οὐοῦν, ἢ εἰς ἁμαρτημάτων διάλυσιν ὁ Θεὸς ἡμῖν λογίζεται τὴν ἀδικίαν ἐκείνην, ἢ εἰς μισθὸν ἀντίδοσιν.

Καὶ ποίαν εἶχον ἁμαρτίαν τὰ παῖδια, φησὶν, ἵνα ταύτην διαλύσωνται; Περὶ μὲν γὰρ τῶν ἐν ἡλικίᾳ γενομένων καὶ πολλὰ πεπλημεληκότων εἰκότως ἂν τις ταῦτα εἴποι· οἱ δέ, ἄωρον οὕτως ὑπομείναντες τελευτήν, ποῖα ἁμαρτήματα, δι' ὧν κακῶς ἔπαθον, ἀπέθεντο; Οὐκ ἤκουσας μου λέγοντος ὅτι, κὰν ἁμαρτήματα μὴ ἦ, μισθὸν ἀντίδοσις ἐκεῖ γίνεται τοῖς πάσχουσιν ἐν ταῦθα κακῶς; Τί τοίνυν ἐβλάβη τὰ παῖδια, ἀναιρεθέντα ἐπὶ ὑποθέσει ταύτῃ, καὶ πρὸς τὸν ἀκύμαντον ταχέως ἀπενεχθέντα λιμένα; ὅτι πολλὰ καὶ μεγάλα πολλάκις ἔμελλον ζήσαντες κατορθοῦν. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὐ μικρὸν αὐτοῖς προαποτίθεται τὸν μισθὸν τὸ ἐπὶ ὑποθέσει τοιαύτῃ καταλύσαι τὸν βίον. Ἄλλως δὲ οὐδ' ἂν εἴασεν, εἰ μεγάλοι τινὲς ἔμελλον ἔσεσθαι οἱ παῖδες, προαναρπασθῆναι. Εἰγὰρ τοὺς ἐν πονηρίᾳ μέλλοντας, ζῆν διηνεκῶς μετὰ μακροθυμίας φέρει τοσαύτης, πολλῷ μᾶλλον τούτοις οὐκ ἂν εἴατεν οὕτως ἀπενεχθῆναι, εἰ προῆδει μεγάλα τινὰ ἀνύσσοντας.

Σημείωσις Συντάξεως

Αἱ ἀνωτέρω περικοπαὶ ἐλήφθησαν ἐκ τῆς ἐρμηνείας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπήν, ποὺ ἀναγιγνώσκεται τὴν ἡμέραν τῆς Γεννήσεως. Ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν αὐτοῦσιαις αὐτάς, ἄνευ ἐρμηνείας καὶ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν πατερικὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ πιστεύοντες ὅτι ὁ εὐλαβὴς ἀναγνώστης, ἐφ' ὅσον μετὰ προσοχῆς μελετήσῃ τὰ παρατιθέμενα θὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἔννοιαν αὐτῶν, πρὸς μεγίστην αὐτοῦ ψυχικὴν ὠφέλειαν.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Πληροφορηθέντες, ὅτι ὑπὸ προσώπων, κατεχόντων ἐπιζήλους βαθμίδας ἐν τῇ Ἀνωτάτῃ ἐκπαιδεύσει τῆς Πατριδος μας καὶ παρουσιαζομένων ὡς πνευματικῶν ὁδηγῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐξετοξεύθη ἐναντίον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ἱεροκήρυκος Ἀθουστίνου Καντιώτου ἡ κατηγορία, ὅτι διήθεν οὗτος «ἐρωτοτροπεῖ μὲ τοὺς Παλαιοσυμερολόγους διὰ νὰ γίνῃ Ἀρχιερεὺς», διαψεύδμεν ταύτην ὡς τελείως ἀνυπόστατον, προσιπεδηλοῦντες, ὅτι ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ ἀκολουθοῦσα τὸ ἀξίωμα τοῦ Θεοῦ Αὐτῆς ἰδρυτοῦ «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν» οὐδένα στρατολογεῖ εἰς τὰς τάξεις της, εἰς οὗτος ἐλευθέρως δὲν τὸ θέλησιν· πολλῷ δὲ μᾶλλον λαμβάνουσα ὑπ' ὕψιν τὸ ὄψος τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος καὶ τὰς σημερινὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς διατελεῖ ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν, οὐδέποτε διανοήθη τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου· εἰδικώτερον δὲ οὐδέποτε διέγνωσε εἰς τὸν ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτην οὔτε σκερὰν ὑποψίαν ὑποκλοπῆς τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ὁμιλήσαντος καὶ διαμαρτυρηθέντος πάντοτε τοῦ ἱεροκήρυκος ἐξ ἀγανακτήσεως πρὸς τοὺς ἐναντίον ἡμῶν ἀντιχριστιανικοὺς καὶ ἀντισυνταγματικοὺς διωγμούς.

(Ἐκ τῶν γραφείων Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.)

ΔΟΞΑ ΕΝ ΥΨΙΣΤΟΙΣ

Δημοσιεύομε ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ
λυρικώτατον καὶ εὐλαβέστατον
ποίημα τοῦ χριστιανοῦ
Ποιητοῦ Γ. Βερίτη

Χρυσῇ βραδυᾷ, γεμάτῃ θάρμῃ
σκιροῦν στὸ φῶς βουνά καὶ κάμποι.
Μάγοι περνᾶνε βιαστικοί,
στὴν ἅγια γῆ τῇ βιβλικῇ.

Ν᾽ Ἀστρο λαμπρὸ τοὺς ὁδηγεῖ
μὲ μιά γλυκεῖα μαρμαρυγή.
Μέσα ἡ καρδιὰ κτυπᾷ νὰ σπᾶσῃ
ἀπ' τὴ λαχτάρα κι' ἀπ' τὴ βιάσῃ!

Ἀγγέλων ὕμνοι ἀντιλαλοῦνε
κι' ἀπὸ βοσκὸς δοξαστικά.
Κάποιες φτωχὲς ψυχὲς τ' ἀκοῦνε
καὶ προσκυνᾶνε μυστικά.

Κάποιες ψυχὲς ποὺ σ' ἀγαπήσαν
—κι' εἶν' οἱ ψυχὲς μας, Λυτρωτή!—
ὦ, τί δροσάπια μᾶς χτυπήσαν
ὡς νᾶρδωμε στὴ Φάτινῃ αὐτῇ!

Γύρω μας κύκλωσαν οἱ λύκοι
κι' ἄγρια μᾶς δέρναν τὰ στοιχειά,
τῆς ἁμαρτίας ἡ προστυχιά,
τοῦ αἵματος ἡ ἄχνα, τ' Ἀδὴ ἡ φρόνη.

Καὶ μεῖς στὸ φῶς τῆς στρατολάτης,
καὶ μὲ τοὺς Μάγους συντροφιὰ,
μ' ἐλπίδα τίς καρδιὲς γεμάτες
ποὺ τρύπησαν σκληρὰ καρφιά...

Τ' ἅγια σου σπάργανα φιλοῦμε
μπροστά σου ἔδω γονατισμένοι,
καὶ ταπεινὰ παρακαλοῦμε
σὲ Σένα ὀλόψυχα δοσμένοι.

Δέξου Χριστέ τὴν προσευχὴ μας,
κι' ὡς γίνῃ Φάτινῃ σου ἡ ψυχὴ μας.
Κάνε ν' ἀνθίσουν ἄσπροι κρίνοι,
ὅπου περσεψαν οἱ θρῆνοι.

Μέσ' στίς ψυχὲς νὰ φέξῃ ἡ Πίστις,
πεντάκτινο ἄστρο τῆς αὐγῆς,
κι' ὡς ποῦν τὸ Δόξα ἐν ὑψίστοις
γλώσσες, λαοί, φυλὲς τῆς γῆς.

Γ. Βερίτης

ΣΑΣ ΟΜΙΛΕΙ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἡ ἐφημερίδα ποὺ κρατᾷς, ἀγαπητὴ ἀναγνώστη, ἔχει μίαν ἰδιαιτέραν σημασίαν μέσα εἰς τὸ πέλαιος τῶν ἐντύπων ποὺ κυκλοφοροῦν γύρω μας. Δὲν φιλοδοξεῖ νὰ προστεθῇ εἰς τὸν ἐσθὸ τῶν ποιικλωνύμων καὶ «παρδαλῶν» ἐντύπων ποὺ δηλητηριάζουν καὶ μολύνουν τὴν ψυχὴν μας μὲ τὰ ρυπαρογραφήματα των, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἐπιθυμεῖ νὰ ἀποτοξινώσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ κίνη δραστὸ τὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, ὁ ὁποῖος σήμερον χάνεται μέσα εἰς τὴν

ομίχλην τῆς ταραχῆς καὶ τῶν παθῶν.

Βέβαια οἱ σκολοὶ τοῦ περιοδικοῦ, αὐτοῦ εἶναι πολλοί, καὶ συμπιέτουν μὲ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς διακομμένης ἐκκλησίας μας. Ἀγωνίζεται δηλ. διὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς ἐνότητος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τὴν κάθαρσιν καὶ ἀποτοξίνωσιν τοῦ δηλητηριασθέντος οργανισμοῦ τῆς, καὶ γενικῶς διὰ τὸν θρίαμβον τῆς ἰδέας τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς: τοῦ Κυρίου. Ἐν τούτοις τὸ περιοδικὸν αὐτὸ καὶ ἔχει νὰ προσφέρῃ καὶ εἰς τὸν καθένα μας χωριστά. Ἐχει ἕναν τρόπον γὰρ μᾶς βοηθήσῃ, νὰ μὴ συμπαρασταθῇ καὶ νὰ μᾶς τονώσῃ πνευματικῶς.

Αὕτη εἶναι ἡ φιλοδοξία του, καὶ τὴν ὁποῖαν τὴν αἰσθάνεται ὡς χρέος. Ἄν μάλιστα προστεθῇ καὶ ὁ παράγων τῶν κρισίμων περιστάσεων πού διέρχεται τὸ ἄτομον καὶ ἡ κοινωνία, τότε ἡ παρουσία τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ μέσα στὴ ζωὴ γίνεται τόσον ἀπαραίτητη, ὅσον ἀπαραίτητον εἶναι διὰ τὸ σῶμα μας τὸ νερὸ καὶ τὸ φῶς. Ἄλλωστε δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχει ἄνθρωπος πού ν' ἀρῇται τοῖς κινδύνους καὶ τὸν ἔκρυμτον χαρακτήρα τὸν ὁποῖον ἔχει λάβει ἡ ζωὴ. Ἄν νομίζεις λοιπὸν ὅτι τὰ πράγματα ἔχουν ἔτσι, ἔχεις καὶ σὺ ἕνα χρέος. Τὸ χρέος νὰ βοηθῇς ὅπως δύνασαι τὴν ἑκαρξίαν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ ὅχι μόνον αὐτό. Ἐχεις χρέος νὰ τροφοδοτεῖς τὰ ζητήματα καὶ θέματα τοῦ φύλλου μὲ ἰδικὰς σου ἀπόψεις, νὰ τὸ ἐνημερώσεις εἰς ὅτι ἀξιόλογον καὶ σοβαρὸν γίνεται, καὶ γενικῶς νὰ ἀποτελεῖς σὺ ὁ ἴδιος ἕνα «μέλι» τοῦ Περιοδικοῦ πού στορέφεται ἐξισταστικῶς πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν.

Ἐχεις χρέος νὰ αὐξήσῃς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ Περιοδικοῦ, νὰ διαδόσῃς τὰ φύλλα του εἰς δύο καὶ περισσότερους χριστιανούς καὶ οὐδέποτε νὰ ἀμελεῖς νὰ τὸ ἐπισχύς ἠθικῶς καὶ ἑλικῶς.

Πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἕνα ἔντυπο πού σκοπὸν του ἔχει τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ κυκλοφορῇ καὶ νὰ συντηρεῖται μέσα εἰς τὸν κυκεῶνα τῆς διαφθορᾶς πού ὀργιάζει γύρω μας. Αὕτη τοῦ παρεμβάλλει μυρία δυσκολίας, καὶ προσπαθεῖ νὰ φυμώσῃ τὴν φωνὴν του. Καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν στηρίζεται εἰς ἀδύλους πόρους καὶ δὲν κολακεύει τὴν διαφθοράν. Ἀντιθέτως μαστιγῶν, σπληνίζει, ἀποκαλύπτει καὶ μάχεται εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ μετώπου τοῦ πνεύματος. Νομίζει ὅτι σήμερον ὁ κόσμος ὁμοιάζει μὲ πελώριον διαιδαλώδες οἰκοδόμημα πού ἔχει πάρει φωτιά ἀπὸ πολλὰς πλευράς. Θὰ χρειασθῇ ἀγὼν σκληρὸς καὶ ἀπεγνωσμένος διὰ νὰ σβεσθῇ. Καὶ θέλει νὰ πιστεύει ὅτι τὸ ἴδιον κατέχει ἕνα σημεῖον τοῦ μετώπου καὶ μάχεται μὲ αὐτοθυσίαν καὶ χωρὶς πρόθεσιν ὑπαναχωρήσεως.

Μὴ ξεχνᾷς καὶ σὺ τὸ δικό σου χρέος. Μὴ νομίζεις ὅτι ὁ ἀγὼν διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν χριστιανικῶν ἰδεῶν ἀνήκει μόνον εἰς ὀρισμένους. Δώσε τὴν μάχην πού δίδει ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας». Ἐνίσχυσε τὸν ἀγῶνα τοῦ Περιοδικοῦ. Κανένα φύλλον δὲν πρέπει νὰ ἐπιστρέφεται εἰς τὰ Γραφεῖα.

Ἐμπρὸς διὰ τὸν διπλάσιον τῆς κυκλοφορίας τοῦ Περιοδικοῦ.

ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΠΑΡΑΧΑΡΑΚΤΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἐάν δεχθῶμεν ὅτι ὅλοι αἱ μεγάλοι πνευματικοὶ ἀξίαι τοῦ παρελθόντος ἔχουν ὑποστῇ εἰς τὴν ἐποχὴν μας μίαν δοκιμασίαν, ἢ μίαν ἀποζωτικοποίησιν, τότε ἀσφαλῶς καὶ ἡ ἐορτὴ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ δὲν θὰ ἔχει παραμείνει ἄθικτος. Ποῦ εὐρίσκεται ὅμως ἡ ἀλλοίωσις τοῦ χαρακτήρος τῆς ἐορτῆς;

Νομίζομεν μέσα ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνειδήσιν, εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι δέχονται καὶ ἐορτάζουν τὸ μέγιστον γεγονὸς τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Λόγου.

Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ καθ' ὅλον τὸν μεσαίωνα ἡ ἐορτὴ εἶχε ἕνα βαθὺ μυστηριακὸν καὶ πνευματικὸν χαρακτήρα.

Οἱ ἄνθρωποι κατανοητικοὶ καὶ εὐλαβέστατοι ἠσχοῦντο καθ' ὅλην τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ μεψυχικὴν ἀνάτασιν ἀνέμενον τὸ μυστήριον τῶν Χριστουγέννων. Εἰς τὰ πρόσωπα εἰς τὰς καρδίας καὶ εἰς τὴν ζωὴν ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἐκυριαρχεῖ ὁ πνευματικὸς χαρακτήρ τῆς ἐορτῆς. Τὸ τί γίνεται σήμερον εἶναι γνωστὸν, θὰ ἦτο δὲ ἥκιστα τιμητικὸν νὰ τὸ συγκρίνωμεν μὲ τὸ ἠθικὸν μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς περασμένης ἐποχῆς.

Κατὰ πρῶτον αὕτη ἡ ἰδίᾳ ἡ ἐορτὴ ἔχει χάσει μέσα εἰς τὰς ἀνθρωπίνους καρδίας, τὰς καρδίας αἱ ὁποῖαι ἔπρεπε νὰ πάλλωνται ἀπὸ χριστιανικὴν ἔξαρσιν καὶ πνευματικὸν μεγαλεῖον, καὶ ἀπὸ τὸ εἰδικὸν βάρος τῆς πνευματικῆς τῆς οὐσίας. Τὰ πάντα, οἱ ἄνθρωποι, ἡ ἐποχὴ, φαίνονται ὅτι παρανοοῦν, ὅτι πλαστογραφοῦν καὶ παρερμηνεύουν τὸ κοσμοϊστορικὸν καὶ συγχρόνως κοσμοσωτήριον γεγονὸς τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τείνουν δὲ νὰ μετατρέψουν τὴν ἐορτὴν, τὴν καθ' ὅλοκληρίαν πνευματικὴν αὐτὴν ἐορτὴν, εἰς εὐκαιρίαν ὕλικῶν ἀπολαύσεων καὶ κοσμικῶν διασκεδάσεων.

Ἡ εἰδωλολατρεῖα κερδίζει καὶ πάλιν ἔδαφος. Τὰ πάντα τὰ παραφθείρει ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος, καὶ ἐρμηνεύει τὸ πνεῦμα ὡς ὕλην, καὶ τὴν εὐκαιρίαν πού τοῦ παρέχεται νὰ ταπεινωθῇ καὶ ν' ἀναλογισθῇ τὴν θυσίαν τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς σωτηρίας του, εἰς εὐκαιρίαν διασκεδάσεων, ὕλικῶν ἀπολαύσεων καὶ ὀργίων.

Ἀπὸ τὴν παλαιὰν μυστηριακὴν ἔξαρσιν τῶν ψυχῶν δὲν μένει παρὰ ἡ ἀνόμνησις.

Καὶ ὅμως ἡ ἀπελπισία δὲν ἔχει θέσιν εἰς τὰς χριστιανικὰς ψυχάς. Ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀφοῦ ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν αἰώνιον του καταδίκην διὰ τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ υἱοῦ του, θὰ μᾶς δώσῃ καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν αὐτοσυνειδήσιν καὶ τὴν ἠθικὴν κάθαρσιν.

Μήπως ὅμως τὰ καθημερινὰ μαρτύρια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς δὲν εἶναι μία προειδοποίησις τοῦ Θεοῦ;

Μήπως ἡ ἀπειλὴ τῆς παγκοσμίου καταστρο-

Ἀντιθέσεις καὶ παράδοξα

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΕΩΣ

Εἶναι ἀληθές, ὅτι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Στρατάρχου Παπάγου πρὸς τὸν ἐλληνικὸν λαὸν τὴν διακρίνει βαθύτατον χριστιανικὸν πνεῦμα. Ἰδιαίτερος συγκινεῖ ἡ ἀποστορὴ αὐτῆς καθ' ἣν «Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ μᾶς δίδει πάντοτε κατ' ἰδιαίτερον ἔντονον τρόπον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναχθῶμεν νοερώς εἰς τὴν ἀκτινοβόλον φάτιν τῆς Βηθλεὲμ καὶ νὰ ἀναλογισθῶμεν τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης».

Τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ νόημα τοῦ Ἑλληνος Πρωθυπουργοῦ ἀποδεικνύει τὸ βάθος τῶν χριστιανικῶν του πεποιθήσεων καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτῆρος του.

Διερωτώμεθα ὁμως : Διὰ τί αὐτὸ τὸ ὑψηλὸν πνεῦμα νὰ μὴ διαπνέη καὶ τὰς πολιτικὰς ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεώς του ; διὰ τί νὰ μὴ ἐπιτρέπῃ εἰς ἐθνικοφρονὰς Ἑλλήνας πολίτας νὰ ἀναχθῶσιν καὶ αὐτοὶ «νοερώς εἰς τὴν ἀκτινοβόλον φάτιν τῆς Βηθλεὲμ», ὅταν θὰ ἐορτάξῃ καὶ ἡ Βηθλεὲμ τὴν Γέννησιν τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης, εἰς ἰδίους ναοὺς καὶ δι' ἰδίων κληρικῶν ; Διὰ τί τὸ κήρυγμα τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης νὰ μὴ ἐμπνεύσῃ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ὁρθοκεντρικῆς Συνειδήσεως χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν, τοὺς ὁποίους τόσοι τραγικῶς ὀδικοῦν αἱ ἐκάστοτε κυβερνήσεις καὶ τὴν ὅποιαν ἀδικίαν τόσοι ἀδιαμαρτυρῶντες ἀνέχεται ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου ;

Διὰ τί αὕτη ἡ τραγικὴ καὶ ἀβυσσώδης ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν ἔργων τῆς ὑπ' αὐτὸν Κυβερνήσεως ;

Πῶς θὰ ἀνεχθῇ ὁ Πρωθυπουργὸς ὁ ἐπιδιώκων τὴν «συμμόρφωσιν εἰς τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Θεοῦ Κληρύματος» τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ἐλλήνων Παλααιομερολογιτῶν, τὸν διωγμὸν τῶν κληρικῶν των, τὴν καταπάτησιν τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων των κατὰ διαμετρικὴν ἀντίθεσιν πρὸς «τὰς ἐπιταγὰς τοῦ Θεοῦ Κληρύματος», διακελευούσας σεβασμὸν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν τῶν συνειδήσεων ;

Ὡς φαίνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα μόνον πομπώδεις λόγοι χαρακτηρίζουν τὴν σταθερότητα τῶν πολιτικῶν της. Καὶ αὐτὸ συνιστᾷ τὴν δυστυχίαν της.

Φῆς εἰς ἓναν νέον πόλεμον, δὲν εἶναι μία φωνὴ ἀπὸ τὸ χάος ποὺ μᾶς καλεῖ νὰ συνέλθωμεν, καὶ νὰ ἀναγεννηθῶμεν ;

ὦ Κύριε, δώσε εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐπίγνωσιν, φωτισμὸν, καὶ βοήθειαν καὶ ὅς γίνῃ ἡ ἐφειτεινὴ Σου γέννησις σύνθημα διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀσώτου.

Υπεύθυνος Ἀρχιμ. Παντελεῖμων Τσαλούπης

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφεῖον Γεώργιος Σεργιάνης

Θεμιστοκλέους 83. — Ἀθήναι

ΣΟΦΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΥΣΕΒΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ἡ ἠθικὴ κρίσις τῆς ἐποχῆς μᾶς

καὶ ὁ χριστιανισμὸς

Α'

Οὐδενὸς τὴν ἀντίληψιν διαφεύγει, ὅτι ἡ ἐποχὴ μᾶς διέρχεται σοβαρωτάτην ἠθικὴν κρίσιν. Τὰ αἰτεῖα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν πολιτισμὸν μᾶς διεσπάρθησαν. Διάφοροι ἠθικοκοινωνικαὶ θεωρίαι καὶ πολιτικὰ δόγματα ἐκήρυξαν ἐξοντωτικὸν πόλεμον πρὸς ἄλληλα. Ἡ ἠθικὴ ἐπαναστάσις κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου, ἣν ἐπιδιώκει νὰ ὑποκαταστήσῃ, ὡς ἠθικὴ πλέον ἀχρηστος, κοινωνιολογικὴ, Κομμουνιστικὴ. Οὕτως ἀπὸ τινῶν δεκαετηρίδων ὁ κόσμος ἐπὶ ἀνῆλθεν, εἰς ἣν κατὰστασιν εὗρισκετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἐζήτουν τὸν ἀπολεσθέντα Παράδεισον τῆς ψυχικῆς γαλήνης.

Τοῦ φαινομένου τούτου, ὅπερ χαρακτηρίζεται ὡς «κρίσις» ὑπὸ παντοειδῆς μορφῆς, αἰτία ὑπῆρξαν οἱ δύο παγκόσμιαι πόλεμοι, οἵτινες ἐδημιούργησαν μίαν μεταπολεμικὴν κοινωνίαν διάφορον τῆς προπολεμικῆς καὶ ἐπέφερον μίαν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀσθένειαν, ὅφ' ἣν ἀγωνιᾷ σήμερον σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης. Αἱ μεταπολεμικαὶ συνθήκαι διηκολύναν τοὺς εὐκόλους καὶ ἀνηθικούς πλουτισμοὺς ἐν πολλοῖς καὶ διέστρεψαν τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, ὅπερ ἐκλαμβάνει καὶ αὐτὰς τὰς παραλογωτέρας ἐπιθυμίας του ὡς δυνατός.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ ἐποχὴ μᾶς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἐποχὴ «χυδαιοκρατίας» ἐκδηλουμένης εἰς πάσας τῆς ζωῆς τὰς ἐκδηλώσεις. Ἐντὸς πυθμένος τῆς κοινωνικῆς ἀφανείας ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐμφάνειαν «ἡ σαπρία τῆς ὑποστάσεως» ἔχουσα σηματοδοτήσασιν τὴν ἀγροικίαν καὶ βαναυσότητα, ἃς τοῦ παντοδυνάμου χρυσοῦ περιελθόντος εἰς τῶν ἀγροίκων τὰς χεῖρας».

Ἡθικολόγοι καὶ φιλόσοφοι, ποιηταὶ καὶ πεζογράφοι ἐπεξήγησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἀπὸ τε τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης. Ἡ πλειονότης τῶν ἠθικολόγων καὶ κοινωνιολόγων διεκήρυξε «σταντορέα τῇ φωνῇ, ὅτι ἡ κρίσις ὅφ' ἣν ἀγωνιᾷ ὁ κόσμος ἀνάγεται εἰς ἠθικὰ ἐλατῆρια».

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΓΩΑΝΟΥ

Θεολόγος Καθηγητῆς

Α' Γυμνασίον Ἀρρένων Τριπόλεως

«Ἐλευθέρα καὶ Πῶσα Ἑκκλησία»

ὑπὸ τῶν ἀνωτέρων τίτλων ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμοναχοῦ Ἀγρευτίνου Καντιώτου ὑπερδιακοσιασέλιδον βιβλίον ἐξαιρετικῶς περιεχομένου. Εἰς αὐτὸ ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν γνωστὴν μαχητικότητα, ἀλλὰ καὶ ἀντικειμενικότητα, ἐλέγχει τὴν ἐθελίαν κατὰστασιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἀποκαλύπτων δι' ἀπαταμαχίαν ἐπιχειρημάτων τὴν τραγικὴν δουλείαν, ὅφ' ἣν διατελεῖ αὕτη. Ἐν γένει εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου ἐποφώσκει ἡ νοσταλγία τῆς Ἑκκλησίας τῶν ἀποστολικῶν καὶ πατερικῶν χρόνων. Καὶ ἡ τοιαύτη νοσταλγία, ὡς αἶτημα τῆς ἐπανόρθωσιν προβαλλόμενον, ἀσφαλῶς θὰ πραγματοποιηθῇ. Τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἐντρυφήμα πάντος ποιοῦντος διὰ τὴν Ἑκκλησίαν.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν καὶ ἐφέτος ὑπὲρ τῶν Γραφείων ἡμῶν μερίμνη καὶ ἐπιστολὰ τοῦ ὁσιολογιστοῦ μοναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα Ἡμεροδεῖται τοίχου καὶ τσέπης, ἀλλὰ περιέχοντες τοιαύτην καὶ τοσαύτην ποικίλλαν ὁρησκευτικῆς ὕλης, ὥστε δικαίως νὰ ὀνομάζωνται μᾶλλον Κατήχησις τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἢ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Διδασκαλία, παρὰ Ἡμεροδεῖται. Διὸ καὶ ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τοὺς τῶν παρελθόντων ἐτῶν τοιοῦτους. Συνετάχθησαν δὲ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει.

Ἡ τιμὴ τούτων ὥρισθη
τῶν μὲν τοίχου εἰς δραχ. 6.—
τῶν δὲ τσέπης » » 2.—

Συνιστῶμεν ὅθεν πρὸς πάντας τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ παραρτήματα ὅπως σπεύσωσιν ἐγκαίρως καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν τὸν ἀναγκαζοῦντα αὐτοῖς ἀριθμὸν ἡμεροδεϊκτῶν τοίχου καὶ τσέπης.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Χριστοῦ γεννα χωρὶς Ἐκκλησίας !!

Ἔτσι τὸ θέλουν οἱ ἀφένται τῆς ἐποχῆς μας (καὶ μετὰ ὁμιλῶμεν περὶ δημοκρατικῆς καὶ συνταγματικῆς Ἑλλάδος), νὰ παραμένουν αἱ Ἐκκλησίαι μας εἰς αὐτὴν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλας αὐτῆς πόλεις κλεισταὶ ! Ἀδλιώτερον φαινόμενον πνευματικοῦ δεσποτισμοῦ δὲν θὰ συναντήσῃ κανεὶς οὔτε εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως ἀλλ' αὐτε καὶ εἰς ἀπολιτίστους φυλάς. Τὸ ἄνοιγμα μερικῶν σποραδικῶν Ἐκκλησιῶν ὁμιλᾷ με τὴν πραγματικὴν «ἐλευθερίαν» πτηνοῦ δεδεμένου ὅμως μὲ σχοινίον. Πλανῶνται ὅμως οἱ διδῶνται μας νομίζοντες, ὅτι τὸ κλείσιμον τῶν Ἐκκλησιῶν θὰ ὑποστυλῇ τὸ φρόνημα μας. Ἐκκλησιαζόμενοι κατὰ τὰς ἀνάγκας αὐτὰς ἡμέρας ἐν σπηλαιοῖς καὶ ὄρεσι καὶ ταῖς ἀκταῖς τῆς γῆς θὰ ἀνεφοδιασθῶμεν μὲ ἀρίαν μαχητικὸν ἔναρτον τῶν στραγγαλιστῶν τῆς θερησκευτικῆς μας Ἐλευθερίας.

Θρασύδηλοι

Εἰς τὸ Evanston (τόπον προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας) ὁ ἀντιπροσώπος τῶν Ἑλλήνων Ἐπαγγελικῶν διαμαρτυρήθη διὰ τοὺς διαγμούς τῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐπαγγελικῶν καὶ κατήγγειλε Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πολιτείαν διὰ τοὺς διαγμούς αὐτούς. Καὶ οἱ Θρασύδηλοι ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας (!) ἔκφυαν τὸν αὐχένα, ἀνεγνώρισαν τὸ σφάλμα των, καὶ ὑποσχέθησαν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν... ἀδικίαν !! Πράγματι δὲ ἐπιστρέψαντες εἰς Ἑλλάδα συνέστησαν ἐπιτροπὰς διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν Ἐλευθεριῶν ! Διὰ τοὺς ὀλίγους Ἐπαγγελικοὺς (ἐλαχίστους ἐν σχέσει μὲ τοὺς ὁπαδοὺς μας) ἐκινητοποιήθησαν, ὅταν εἶδαν νὰ ἀρκεῖν οἱ γέροντες των ἐν Ἀμερικῇ (θεῖοι!) πρὸ τοῦ δράματος ὅμως χιλιάδων ταλαιπωρουμένων Ἑλλήνων Παλαιοημερολογιστῶν οἰσποῦν ἐγκρίνοντες τοὺς διαγμούς (θρασεῖς). Τὴν ἐνέργειαν πάντως τῶν Ἑλλήνων Ἐπαγγελικῶν, ἐξαργυσάντων τὴν ἐλευθερίαν των οὐχὶ ἐκ τῶν φροῦδων ὑποσχέσαντων τῶν πολιτικῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ φάρους των καὶ μόνον ἀξίζει νὰ τὴν προσέξωμεν !

Ἐκπροτεστηντιζόμεθα καθεύδοντες.

Εἰς τὸν πανεπιστημιακὸν Ναὸν τῶν Ἀθηνῶν (Καπνικαρεῖα) σοφὸς καὶ εὐλαβὴς καθηγητὴς, θεωρούμενος ὡς συντηρητικὸς διδάσκων τὴν ὁμιλιτικὴν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, ἀνεβίβασε εἰς τὸν ἄμβωνα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς, φοιτήτρια !! Πραγμαστοποιῆσας δὲ τὸν ἄθλον αὐτὸν ἀνέγραψε ὑπὸ τὰ σέλα ματα τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων του τὸν Ἀπ. Παῦλον ἀπαγορεύοντα εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ὁμιλῇ ἐπ' Ἐκκλησίαις καὶ ὅλην τὴν μακαρίονα παράδοσιν σεφασθεῖσαν τὰ ἀρχαῖα ἔθνη. Καὶ ὅμως τὸ ἀνοσιούργημα αὐτὸ τὸ ἡνέχθη ἡ Σύνοδος ἀδιαμαρτυρήτως, ἴσως διότι οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν ἀρχιερεῖς ἐπείγονται νὰ ἔχουν ὡς συμπαρέδρους καὶ αἰθερίας δεσποσύνας, ἐγνωμοναυνοῦντες ὡς ἐκ τούτου τὸν τολμητὴν καθηγητὴν διὰ τὸ φάρδος τοῦ ἐκπροτεστηντισμοῦ του, Δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῇ ὅμως δὲ εὐσεβὴς λαὸς, δυνάμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς πανεπιστημιακῆς ἔδρας τὸν σοφὸν καθηγητὴν καὶ νὰ τὸν διδάσῃ τὴν πατροπαράδοτον ὀρθοδοξίαν.

Εὐχὴ καὶ παρὰ κλησὶς

Εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ συνδρομητάς μας πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν καὶ χαρὰν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῆς ἐνδόξου οἰκονομίας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ὑπομνησάμενοι δὲ εἰς αὐτοὺς καὶ τὰ παραρτήματά μας τὰς πρὸς τὸ περιοδικὸν οἰκονομικῶν των ὑποχρεώσεις, τὸ περιοδικὸν μας ὡς ὄργανον ἀγῶνος στηρίζεται εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ μόνον.

ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΙΣ

Ἀπὸ ἓνα ὑπόμνημα ποῦ ἔχομεν ἐμπρὸς μας ἀπευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Παραρτήματος Ναούσης πρὸς τὴν Βασιλοῦσαν, μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπαναλάβωμεν ὁρισμένους βασικὰς ἀρχὰς τῆς τακτικῆς ποῦ πρέπει νὰ ἀκολουθῶμεν εἰς τὸν ἀγῶνα μας κατὰ τῆς θερησκευτικῆς ἀνελευθερίας.

Ἀσφαλὲς πρέπει νὰ κρατῶμε ἐνημέρους τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας καὶ τὸν ὑπέρτατον ρυθμιστὴν τοῦ πολιτεύματος ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως τὴν ὅποιαν ὑπερασπιζόμεθα. ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἀφελῶς ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι τόσο ἀπλοῦν ὥστε νὰ ἡμποροῦν νὰ τὸ λύσουν οἱ ὑπουργοὶ μὲ μίαν ὑπογραφήν. Ἀκόμη καὶ ὁ Ἀναξ μόνον νὰ συμβουλευθῇ δύναται (κατὰ τὰ συνταγματικὰ ἔθιμα) καὶ ὄχι τὰ νομοθετήρια.

Φαίνεται δὲ ἀπὸ τὴν πείραν τοῦ πολυχρονίου ἀγῶνος ἐξαγορευόμενον, ὅτι τὰ νήματα ποῦ κινοῦν ἐναντίον μας τὸν διαγμὸν, εὐρίσκονται εἰς τὸ βάθος τῶν πραγμάτων καὶ ὄχι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ παύσωμεν νὰ ὑψώνωμεν φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ νὰ διαφωτίζωμεν τὸν πολιτικὸν κόσμον τῆς χώρας καὶ τὴν κοινὴν γνώμην, πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἀπὸ ἄλλου θὰ ἐκπορευθῇ ἡ αὐριανὴ ἐπιτυχὴς ἐκβασὶς τοῦ ἀγῶνος μας.

Καὶ αὐτὸ τὸ «ἄλλοῦ» δὲν εἶναι τίποτε ἕτερον ἀπὸ τὴν ἐνότητά, τὴν οργανωτικὴν συγκρότησιν καὶ τὸν συγκεντρωτισμὸν τῶν δυνάμεών μας.

Τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον λοιπὸν θὰ κρίναι τὴν τύχην τῶν σημερινῶν μας πολυμύχων προσπάθειων. Τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον ὄχι μὲ τὴν στενὴν προσοικὴν τῶν 13 ἡμερῶν, ἀλλὰ τῆς γενικωτέρας πνευματικῆς ἀνυψώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ θριάρου τῆς.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΔΩΡΑ

Θέλεις νὰ εὐχαριστήσῃς καὶ νὰ ἀφελῇς τοὺς προσφιλεῖς σου ; ΔΩΡΙΞΕ ΤΟΥ ΜΙΑΝ ΣΕΙΡΑΝ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤῶΝ τοῦ μοναχοῦ Βίκτωρος Μαρθαίου.

Θέλεις τερπνὸν οἰκογενειακὸν ἀνάγνωσμα ; Πᾶς τὸν πολύτιμον Θεσσαρὸν Μετανοίας.

Νιδότης ; Καλλιόπης Γιαννακόπουλος